

HỒI 713

Tam Nhân Đồng Tâm

T rước lúc trời sáng, giữa lúc tuyết đang rơi mù mịt, hai chiếc thuyền rời khỏi Lương Đô, chở theo ba con người nắm giữ tương lai của thiên hạ, Lý Thế Dân, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng.

Tổng Lỗ đích thân đi theo, Thiếu Soái quân tạm thời giao cho quân sư Hư Hành Chi và đại tướng Tuyên Vĩnh.

Hai chiếc thuyền có cả thảy một trăm năm mươi Phi Vân vệ, đó là những thân binh tinh nhuệ và trung thành với Khấu Trọng trong Thiếu Soái quân, bởi vậy không lo họ tiết lộ phong thanh.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi ở đuôi thuyền, chiếc thuyền giả thành thuyền vận lương chạy ngược dòng. Hai gã lần lượt đọc bức thư của Tổng Sư Đạo sai người đưa tới.

Từ Tử Lăng xem thư xong giao cho Khấu Trọng, cười rằng: "Chúng ta không uống phí công lao, Tổng nhị ca tuy không có chữ nào nhắc đến sự phát triển của Trường chủ mỹ nhân, nhưng hình như Thương mỹ nhân chịu giữ y lại, nhờ y giám định bảo tàng trong bảo khố của Phi Mã Mục Trường, có thể thấy Thương mỹ nhân có thiện cảm đối với y."

Khấu Trọng vui mừng: "Họ vừa gặp nhau đã như bằng hữu, lại có cơ hội vun bồi tình cảm, đương nhiên mọi việc sẽ thuận lợi. Chúng ta phải đặc sứ đến gặp Tổng nhị ca, nói cho y biết tình hình hiện giờ, bảo y chính thức cầu thân với Thương Trường chủ, sau đó thỉnh thị phiệt chủ, như vậy sẽ đại công cáo thành. Hà! Chuyện này lý tưởng hơn bọn ta dự đoán."

Từ Tử Lăng hỏi: "Ta cũng muốn hỏi Thiếu soái người một vấn đề, Thiếu soái người có thể bảo đảm mấy thành sẽ thuyết phục được nhạc phụ tương lai?"

Khấu Trọng đáp: "Phải xem Lý Thế Dân là người như thế nào, có thể lọt vào mắt xanh của phiệt chủ không."

Từ Tử Lăng nói: "Người có kế hoạch ứng biến không?"

Khấu Trọng cười khố: "Nếu phiệt chủ không đồng ý, chuyện này sẽ rất khó khăn, cho nên bọn ta phải cố gắng thuyết phục."

Có tiếng bước chân vang lên.

Lý Thế Dân đến đuôi thuyền, ngồi xuống bên cạnh Khấu Trọng, than rằng: "Ta không thể ngủ được."

Từ Tử Lăng thông cảm: "Chắc chắn trong lòng Thế Dân huynh đầy mâu thuẫn và đau khổ."

Lý Thế Dân buồn bã nói: "Lẽ nào sự việc lại diễn biến đến nông nỗi này? Bây giờ trong lòng ta đang rối bời, dằn vặt và thống khổ vô cùng vô tận, ta chỉ muốn say một trận, quên hết hiện thực tàn khốc."

Gió sông thổi vào, lạnh đến run người.

Khấu Trọng trầm giọng: "Lão ca người trước tiên phải trả lời cho tiểu đệ ba vấn đề."

Lý Thế Dân ngạc nhiên: "Lại vấn đề gì nữa?"

Khấu Trọng nói: "Vấn đề thứ nhất, có phải Thế Dân huynh cho rằng lệnh đệ một lòng muốn dồn huynh vào chỗ chết?"

Lý Thế Dân ngẩn ra hồi lâu, gật đầu: "Đúng là như vậy."

Khấu Trọng lại tiếp tục hỏi: "Còn lệnh huynh trưởng?"

Lý Thế Dân cười khổ: "Một ngày ta không chết, huynh ấy không yên tâm ngồi lên ngai vàng, lần này huynh ấy đòi xuất chinh chính là vì muốn cướp chiến công của ta."

Khấu Trọng nói: "Tiểu đệ muốn có một đáp án khẳng định."

Lý Thế Dân buồn bã: "Đúng vậy, hoàng huynh muốn giết ta."

Khấu Trọng nói: "Người trong thiên hạ ai cũng biết hai đáp án này, vấn đề thứ ba là điều quan trọng nhất, Thế Dân huynh phải thành thực trả lời, lệnh tôn có phải cũng đã động sát cơ với huynh?"

Lý Thế Dân lộ vẻ bi thương, mắt lộ vẻ tuyệt vọng, nhìn xa xăm, than rằng: "Khi ta biết phụ hoàng xử tử Tĩnh thúc, tia hy vọng cuối cùng của ta đối với phụ hoàng tắt ngấm. Ta một lòng một dạ lấy giang sơn cho họ Lý, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ được báo đáp, nhưng sự phát triển của tình thế từng bước dồn ta vào chỗ chết. Ta càng sợ hơn nếu ta xảy ra chuyện, phụ hoàng sẽ giết hết tất cả những kẻ đi theo ta, còn tướng lãnh dưới trướng của ta đang trấn thủ ở bên ngoài sẽ khởi binh tự lập, khiến giang sơn nhà Lý Đường lại chia năm xẻ bảy! Ôi!"

Khấu Trọng vỗ đùi nói: “Thế Dân huynh đúng là người sáng suốt, theo tình thế bây giờ, lùi bước này sẽ chết. Cho nên vì bản thân huynh, vì người thân của huynh, vì thuộc hạ của huynh và người nhà của họ, càng vì trăm họ trong thiên hạ, huynh phải vứt bỏ hết mọi lo ngại, toàn lực cùng với những kẻ chỉ có hư danh phụ tử huynh đệ với huynh chứ chẳng có tình kia đấu tranh đến cùng, giành lấy thắng lợi sau cùng. Xin nhắc lại lời của lão Bạt, ai nhẫn tâm người đó mới sống.”

Lý Thế Dân giật mình: “Ai nhẫn tâm người đó mới sống?”

Khấu Trọng ôm lấy vai y: “Chúng ta lại một lần nữa làm huynh đệ, bọn ta đương nhiên suy nghĩ cho huynh. Giả sử tình huống phía trước là huynh trưởng của huynh đánh lui được Lưu Hắc Thát, khải hoàn về triều, cho thấy tài năng của hãn không kém huynh. Mà bọn phi tần bị Ma môn khống chế sẽ xúi giục lệnh tôn đi bước cuối cùng, tức là gọi huynh về Trường An, tước lấy binh quyền của huynh. Khi huynh không còn sức kháng cự sẽ xử tử huynh. Ta và Tử Lăng sẽ theo huynh về Trường An, để nhìn bọn chúng dương oai diễu võ, hành động ngang ngược. Chính khi bọn chúng đắc ý nhất, bọn ta sẽ dùng đòn sấm sét triệt để đập tan hết mọi thế lực phản đối huynh. Tiểu đệ bảo đảm lúc đó huynh không những không có cảm giác áy náy mà còn rất thống khoái, bởi huynh chịu đủ rồi! Hà! Đây là một cơ hội tốt nhất, xem thử ai là bằng hữu hoặc tâm phúc trung thành với huynh.”

Lý Thế Dân buồn bã: “Có điều Thiên Sách Phủ của ta không thể ứng phó nổi với liên quân của hoàng huynh và hoàng đệ, huống chi cấm vệ quân nằm trong tay phụ hoàng, vả lại có Độc Cô và Vũ Văn lưỡng phe ủng hộ, ta sợ liên lụy đến các vị.”

Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng: “Ta có nên nói không?”

Từ Tử Lăng nói: “Chúng ta đều là huynh đệ, cần gì phải giấu nhau?”

Lý Thế Dân lộ vẻ thắc mắc.

Khấu Trọng cười ha hả: “Thế Dân huynh có biết Dương Công Bảo Khố không những trong kho có kho, mà còn có thật có giả nữa. Năm xưa Dương Tố vì muốn mưu phản, đã mời Lỗ Diệu Tử thiết kế, trong đó chứa rất nhiều lương thực và binh khí, lại còn có bí đạo thông ra ngoài thành. Chỉ cần bọn ta biết cách vận dụng, có thể giấu trong kho một cánh kỳ binh ba ngàn người, mặt này ta sẽ cung ứng, bảo đảm toàn là những cao thủ một địch trăm, lúc đó đâu còn sợ con bà nó cái gì là cấm vệ quân nữa.”

Lý Thế Dân giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện kinh người này sao?”

Từ Tử Lăng nói: “Chuyện này ngàn vạn lần là thực, không phải trò đùa.”

Lý Thế Dân trở mặt lên, nhìn Khấu Trọng nói: “Nếu huynh xua quân Ba Thục, lấy được Hán Trung, chẳng phải dễ dàng đánh vào Trường An sao?”

Khấu Trọng cười khở: “Đó vốn là kế hoạch của bọn ta, nhưng đáng tiếc bị Sư tiên tử của chúng ta phá hoại, Phi Huyền không nói với huynh sao?”

Lý Thế Dân hoang mang lắc đầu, trầm giọng: “Nàng không nói! Ta chỉ biết Khấu Trọng huynh bỏ qua cơ hội đánh sập nhà Lý Đường của ta, quay sang giúp ta, lòng dạ đó, Lý Thế Dân tự thấy có cười ngửa cũng không theo kịp.”

Từ Tử Lăng cười nói: “Huynh nên cảm ơn Tiểu Trọng, hắn đang lo phải làm hoàng đế, may sao có huynh chịu ra thay!”

Lý Thế Dân lộ vẻ kiên định, trầm giọng: “Ta đã nghĩ thông rồi! Các người thật sự đối xử tốt với ta, nếu Lý Thế Dân này vẫn còn chần chừ, thành sự không đủ, bại sự vẫn còn dư, làm sao xứng đáng làm huynh đệ của các người.”

Lúc này trời sáng hẳn, mưa tuyết ngừng rơi, ba người ngồi quanh bàn trong khoang, vừa ăn sáng vừa trò chuyện.

Tống Lỗ vì không muốn thân thiết với Lý Thế Dân trước khi Tống Khuyết đồng ý cho nên ngồi trên một chiếc thuyền khác.

Khấu Trọng chợt hỏi: “Thế Dân huynh có biết tại sao ta không sợ mạo hiểm mà đưa huynh đến Lĩnh Nam không?”

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân hiểu rằng gã ta muốn nói “mạo hiểm” bởi nếu chuyện này lộ ra, Lý Thế Dân sẽ khó tránh tội phản quốc, cấu kết ngoại địch.

Lý Thế Dân đặt chén cháo xuống, ngạc nhiên nói: “Chả lẽ không phải như huynh nói là biểu thị sự tôn trọng đối với Tống phiệt chủ, dùng hành động để nói rõ quyết tâm của ta và ta phải đích thân thuyết phục y hay sao?”

Khấu Trọng nói: “Thế Dân huynh phải chẳng có huyết thống của người Hồ?”

Lý Thế Dân hơi ngạc nhiên, rồi thần nhiên nói: “Tổ tiên họ Lý của ta nhiều đời là võ tướng, quan hệ khăng khít với ngoại tộc miền Tây Bắc, tổ tiên của mẫu thân có nguồn gốc ở Tây Bắc. Thê tử hiện tại của ta họ Trương Tôn, tổ tiên là họ Thác Bạt hoàng tộc Bắc Ngụy. Vì đã từng nhậm chức Tôn Thất Trương nên đổi họ là Trương Tôn. Cho nên nói ta có huyết thống người Hồ, ta không phủ nhận.”

Khấu Trọng nhìn biểu tượng của sự dung hòa dân tộc ở miền Bắc này, mỉm cười: "Sự bất đồng giữa Tống Khuyết và Thanh Huệ trai chủ là các dân tộc miền Bắc có làm mất sự thuần chủng của người Hán miền Nam hay không, rồi mới tranh luận đến ngôi đế chủ tương lai của Trung thổ. Mà biện pháp duy nhất có thể thuyết phục được Tống Khuyết bắt đầu từ mất xích này, Thế Dân huynh phải đích thân bày tỏ cho Tống Khuyết biết rằng người Hán có nguồn gốc người Hồ cũng có thể là người ưu tú, hấp thu văn hóa dân phong của ngoại tộc để làm người Hán mạnh lên."

Lý Thế Dân đỏ mặt nói: "Huynh nói thế làm ta rất ngại, hy vọng hiệu quả không ngược lại."

Khấu Trọng vui vẻ nói: "Điều này huynh cứ yên tâm, huynh sẽ bất ngờ vì sự sáng suốt của Tống Khuyết, lời của phiệt chủ y như là Thiên Dao, chỉ mấy hiệp thôi cũng đủ thấu lòng huynh. Tống Khuyết vừa hiểu đại cuộc, cũng trọng thị cá nhân, đã từng nói lịch sử do con người sáng tạo, cho nên ta có lòng tin ông ta sẽ có sự chọn lựa chính xác nhất. Hối ơi!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Nếu đã mười phần tin tưởng, sao còn thở dài?"

Khấu Trọng cười khở: "Người đừng hiểu lầm, ta thở dài là vì nhớ đến Trí Trí, nhớ rằng mọi vật trong thiên hạ đều âm dương tương đối, mặt trái của yêu là hận, yêu vừa sâu sắc vừa phức tạp, hận cũng vừa sâu sắc vừa phức tạp, cho nên trong lòng cảm khái."

Lý Thế Dân hạ giọng hỏi Từ Tử Lăng: "Có phải là tam tiểu thư của họ Tống tên Ngọc Trí không?"

Từ Tử Lăng khẽ gật đầu, an ủi Khấu Trọng: "Đừng nghĩ nhiều, chỉ cần ngươi chịu đem trái tim ra, gửi gắm lòng chân thành, nhất định sẽ nhận được tình cảm của Ngọc Trí."

Khấu Trọng nhìn Lý Thế Dân, chợt hỏi: "Tú Ninh công chúa có khỏe không?"

Lý Thế Dân ngạc nhiên gật đầu, không hiểu tại sao Khấu Trọng lại đột ngột hỏi như thế.

Khấu Trọng nhìn ra ngoài sông cửa, ánh mắt buồn bã, rồi lại thở dài.

Lý Thế Dân không biết nghĩ ra chuyện gì, cảm khái mà nói rằng: "Ta càng lúc càng tin vào duyên phận, thử nghĩ nếu ban đầu không phải hai người vào thuyền ta ăn cắp, làm sao có tất cả những chuyện sau này, hôm nay bọn ta ngồi ở đây, bàn chuyện hợp lực thống nhất thiên hạ. Chao ôi! Khi duyên phận đến, không có cách nào xua đuổi được, khi duyên phận đi, không ai bắt nó lại được."

Từ Tử Lăng nhớ lại lần gặp gỡ Sư Phi Huyền trong lần tới thành Long Tuyền, một câu hiểu lầm khiến quan hệ của họ thay đổi, chẳng lẽ đó cũng là duyên phận?

oOo

Có tiếng gõ cửa cộc cộc.

Từ Tử Lăng trả lời: "Vào đi, ta vẫn chưa ngủ!"

Khấu Trọng đẩy cửa vào phòng, thấy gã ngồi ngẩn ở đó, bèn ngồi xuống thở dài: "Chiều ngày mai có thể đến Lĩnh Nam, hà, ta thật sự hơi lo!"

Từ Tử Lăng hỏi: "Lo chuyện gì?"

Khấu Trọng cười khở: "Chuyện gì cũng lo, ta lo Tống Khuyết tức giận không chịu tiếp kiến Lý Thế Dân, rồi đuổi bọn ta đi. Lại lo Trí Trí nói rằng nước đã đổ không thể lấy lại được, coi ta như một kẻ ăn mày cứ lê la hết nhà này đến nhà khác mà không thềm ngó ngang. Ta sợ gặp ác mộng, cho nên không dám ngủ, đến tìm người trò chuyện."

Từ Tử Lăng nói: "Người không lạc quan quá lại ta hơi yên tâm. Nước cờ tiếp theo khi đến Lĩnh Nam rất khó đi, khởi đầu thuận lợi rất quan trọng, nhưng làm thế nào để Tống Khuyết tiếp kiến Thế Dân mới là mấu chốt."

Khấu Trọng nói: "Ta và Lỗ thúc đã bàn kỹ rồi, trước tiên ông ta sẽ nói chuyện với Tống Khuyết, hình như hơi không ổn thỏa lắm, phải chăng ta nên đích thân đi gặp?"

Từ Tử Lăng nhú mày: "Nếu người không nói chuyện được với Tống Khuyết, sự việc càng gay go hơn."

Khấu Trọng nói: "Vậy ta phải làm gì đây? Hay là ta sẽ nói chuyện trước với Ngọc Trí, rồi nàng sẽ thuyết phục Tống Khuyết?"

Từ Tử Lăng nói: "Ý nghĩ của lão nhân gia rằng cách duy nhất tròng chấn Hán tộc là dùng lực lượng miền Nam thống nhất miền Bắc đã mọc rễ trong lòng, muốn lão nhân gia trong khoảnh khắc thay đổi quyết định thật không đơn giản."

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Hay là người đi gặp lão nhân gia trước?"

Từ Tử Lăng ngăn ra: "Ta đi gặp? Điều đó có lợi gì?"

Khấu Trọng nói: "Lợi là ở chỗ lão nhân gia lần đầu tiên gặp ngươi, có cảm giác mới mẻ, trước khi hiểu rõ ngươi là người như thế nào, chắc chắn sẽ không quét ngươi ra khỏi Ma Đạo đường. Lão nhân gia ắt có hứng thú muốn biết ngươi là người ra sao, tại sao có ý nghĩ này? Đại khái là thế."

Từ Tử Lăng cười khố: "Điều này là nghĩa bất dung từ. Ôi! Đến lượt ta sợ rồi, sợ gánh vác trách nhiệm nặng nề."

Khấu Trọng khích lệ: "Đừng xem thường mình thế chứ, ngươi là chỗ dựa lớn nhất của ta, ai sáng mắt cũng nhận ra ngươi là người tốt không cầu danh lợi. Hà! Từ khi còn lăn lộn ngoài đường, ngươi cũng không giống những kẻ lưu manh, khí chất là thứ trời sinh, không thể giả được."

Từ Tử Lăng đành gật đầu: "Ta sẽ cố gắng hết sức!"

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: "Lúc này ngươi nghĩ gì? Nhớ Sư Phi Huyền hay Thạch Thanh Tuyền?", Từ Tử Lăng mỉm cười: "Lần này ngươi đoán sai rồi, cả hai đều không phải!"

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Chả lẽ ngươi không phiền não vì chuyện này?"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Về lý mà nói, ta đã nghĩ thông chuyện này, chỉ cần ta có thể hoàn thành tâm nguyện của Phi Huyền, giúp nàng tiếp tục truy cầu Thiên Đạo, đó chính là sự thể hiện cao nhất tình yêu sâu sắc của ta đối với nàng. Ta không muốn quấy nhiễu quá trình thanh tu của nàng nữa. Hỡi ơi! Ta và Thanh Tuyền tuy không thể non hẹn biển nhưng khi ở bên nhau, chúng ta cảm thấy như trời đất thay đổi, cảm giác hạnh phúc là thực tại. Ta và nàng ngày càng gần nhau, nếu ta không biết chọn lựa, chẳng những hại Phi Huyền mà còn phụ lòng Thanh Tuyền, Thiếu soái ngươi nói có phải không?"

Khấu Trọng vui mừng: "Tuyệt đối tán thành, bọn ta không những phải phục tùng sự chỉ dẫn của trái tim mà còn phải có chọn lựa sáng suốt, cũng giống như ta nói ra hôn ước với Trí Trí, đương nhiên đó là xuất phát từ trái tim, huống chi nàng đúng là ước mơ của ta."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Ngươi không còn phiền não vì Tú Phương sao?"

Khấu Trọng buồn bã nói: "Nếu bảo trong lòng không đau khổ là gạt ngươi thôi. Nhưng khi ta đối diện với Tú Phương, ta vẫn nhớ đến Ngọc Trí, khi thấy Ngọc Trí thì ta quên sạch, đủ thấy trong lòng ta Ngọc Trí quan trọng hơn hết. Chao ôi! Ta thật có lỗi với Tú Phương, nàng là người con gái đáng để người khác kính ái!"

Giọng nói của Lý Thế Dân vang lên ngoài cửa: "Ta có thể vào được không?"

Khấu Trọng đứng bật dậy, mở cửa phòng, kéo Lý Thế Dân ngồi xuống chiếc ghế gã vừa vừa ngồi, còn gã đến ngồi bên giường, nói: "Thế Dân huynh cũng chưa ngủ sao?"

Lý Thế Dân cười khở: "Ta rất ít khi nghĩ ngợi lung tung, nhưng từ lúc lên thuyền, nhớ lại rất nhiều chuyện vốn đã sớm quên, cả chuyện thời còn thiếu niên, cả nơi học võ công bên bờ Vị Thủy và những lời dạy của mẹ ta như vang lên bên tai. Từ nhỏ ta không thích học hành, chỉ thích cưỡi ngựa bắn cung. Mẹ thường nói tính tình ta mạnh mẽ cương liệt, có lẽ vì vậy mà không được lòng người khác, khiến phụ hoàng ngày càng không ưa ta."

Khấu Trọng thấy hai mắt y ửng đỏ vội lắng sang chuyện khác: "Thế Dân huynh chắc là hiểu rõ Trường An hơn bọn ta, nếu đánh thẳng vào kinh, huynh có nắm chắc phần thắng không?"

Lý Thế Dân nhú mày nói: "Việc bố trí trong thành Trường An cứ cách một ngày là có điều chỉnh, chuyện này chỉ có tứ đại thống lĩnh của cấm vệ quân và phụ hoàng biết."

Khấu Trọng nhớ lại người bằng hữu cũ là Thường Hà, song y là người của Lý Kiến Thành, bởi vậy muốn y hợp tác với mình không phải chuyện dễ.

Lý Thế Dân than: "Mặc dù bọn ta có Dương Công Bảo Khố nhưng vẫn chưa nắm chắc phần thắng. Binh lực Trường An tập trung tại thành nội, ở Huyền Võ môn lại có trọng binh. Nếu bọn ta muốn đột nhập vào bảo khố mà Thần không hay quý không biết, đương nhiên không tiện đi đông người, theo ta thấy chỉ ba ngàn là cùng, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn phải chia thành nhiều nhóm nhỏ vào thành. Cho nên so với hai vạn cấm vệ và hàng ngàn ngự lâm quân, lực lượng của bọn ta vẫn yếu hơn."

Khấu Trọng gật đầu nói: "Cho nên bọn ta phải khéo léo dùng kế chứ không thể cậy sức, ngày nào chưa khống chế được Huyền Võ môn, ngày đó vẫn chưa thành công."

Từ Tử Lăng hỏi: "Phó Dịch Lâm có phải xuống đến Trường An không? Thế Dân huynh có nghe chuyện này không?"

Lý Thế Dân nói: "Phụ hoàng chấp nhận thỉnh cầu viếng thăm của Phó Dịch Lâm. Nghe đồn rằng Phó Dịch Lâm có ý gởi chiến thư cho Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết."

Khấu Trọng giật mình: "Có chuyện này à, tại sao không sớm nói ra?"

Từ Tử Lăng cười khở: "Ta không muốn người buồn."

Lý Thế Dân ngăn ra: "Hai người có quan hệ gì với Phó Dịch Lâm?"

Khấu Trọng buồn bã nói: “Một lời khó nói hết, sau này sẽ nói cho huynh biết! Xem ra Trường An sẽ có nhiều biến cố khó lường.”

Lý Thế Dân nói: “Chỉ có một thay đổi là hoàng huynh đề nghị phụ hoàng mời Võ tôn của Đột Quyết là Tất Huyền đến thăm, hy vọng thông qua sự ảnh hưởng của y, giảng hòa với người Đột Quyết, giảm bớt áp lực ở miền Bắc để ứng phó với các vị và Tống phiệt chủ.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều kêu lên: “Cái gì?”

Lý Thế Dân nói: “Dù có chấp nhận sự viếng thăm của Phó Dịch Lâm hay không, hoặc mời Tất Huyền đến Trường An cũng đều là sách lược nhằm vào các vị, lý tưởng nhất là họ kêu chiến Tống Khuyết hoặc Ninh Đạo Kỳ, nếu hai người này không ứng chiến, họ sẽ giảm sút thanh thế.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, Ninh Đạo Kỳ và Tống Khuyết đều thụ nội thương, trong thiên hạ có ai địch lại hai vị đại tôn sư võ học ngoại tộc Tất Huyền và Phó Dịch Lâm?

Bạt Phong Hàn có lẽ lấy làm mừng vì Tất Huyền đến, nhưng Khấu, Từ lại lo cho gã.

Hai bậc đại tôn sư này mà tọa trấn Trường An, kế hoạch của bọn gã sẽ gặp khó khăn.

- o O o -